

запропорений
КОЖМАДК
The Hedgehog

кусає і коледвічі в місяць

Ч.: 7.

Мюнхен-Ельванген, серпень (перший зошит) 1947.

Рік: II

Червона мітла

(Так називається спецбригада, що стежить за тим, як українські колгоспники виконують свій „псчесний” обов’язок хлібоздачі. Завдяки її високій техніці, в Україні зараз по жнивах є-переднівок)

Із-за гір та з-за високих
Ти є вождь і тато.
Тут одним ти — сизий сокіл,
Там — комуні-к а т о м

На бадиллях революцій
Розквітає слава, —
Маєм тонни конституцій,
Та не маєм права.

В грудях стукає живіше
Серце нам козаче, —
Жити стало веселіше,
Бо тебе не бачим.

Вся страна тебе вславляє
І поеми пише...
В світі нарід розквітає,
Лиш у тебе дише...

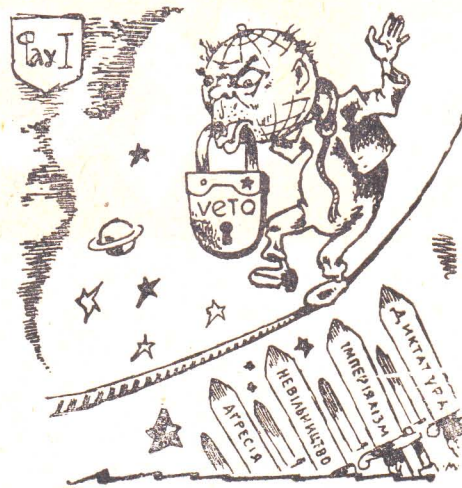
Гніту ти розбив окуви,
В рай направив кладку...
Кожному ти приготував
Дошку і лопатку...

Ти про мир химерну мрію
Кинув до окропу
І стягнув буржуАзію,
Щоб забрать европу.

Не борись за нас запекло,
В світі ти немодний!
Ми волієм справжнє пекло,
Ніж твій рай голодний.

Наум Трирозум.

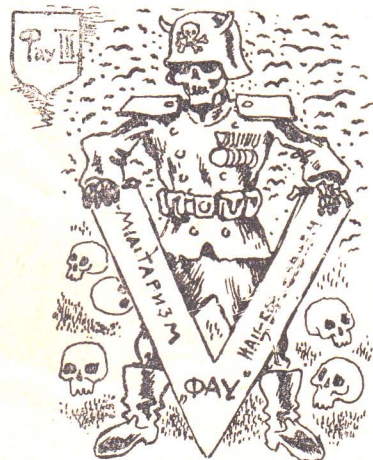
В європейському цирку

Вуйко Світ спацирує на ливні. Під ним — ножі. Піткнеться, упаде, і — скривавиться на смерть. Він хоче кричати „ря-туйте“, але не може, бо язик у нього замкнений на колодку. Це — V-1.

А тимчасом його жінка, тета Світиха чуть-чуть і духа спустить. На неї напав бандит. Обоюдний ніж у його жорстокій руці готовий до удару. Це вже — V-2.

Мара бродить по Європі. Не покоси кладе, гори. Це вже і є — V-3.

Кум Гарасим
і нум Онисим

політикують

Гарасим: А, добрий вечір, куме Ониську!

Онисим: Що вже близько? Кажіть, куме, голосніше, бо я на тих кальборіях щось добре недочуваю...

Гарасим: Питаєте, як ся маю?

Онисим: Недочуваю!

Гарасим: Я також не виїжджаю!

Онисим: Що новенького в газетах?

Гарасим: Забракло води в кльозетах?

Онисим: Як чую, то ви щось, куме, глухі!

Гарасим: Га, на такім футражунку, ми всі будем сухі. Тільки той магазинер грубий, як барило...

Онисим: Б'ють у рило? А що на тото совет?

Гарасим: Та де він має встид! Та в нього блощиці, як хрущі, лазять по стелі...

Онисим: Напали на Дарданеллі? Як так, то ще по ляграх готова бути бранка...

Гарасим: Та де, куме, то його коханка!

Онисим: В'їхали на танках?

Гарасим: З такою лещтою збирається набіть за море плисти!..

Онисим: Боже, навіть парашутисти?

Гарасим: Пошукайте, куме, краще табаку!

Онисим: Ов, збомбили Баку?

Гарасим: Я, ніби і свою маю, але якась така лишка, як гума.

Онисим: Виповів войну Труман? Но, то вже капут з нашим виїздом до Канади! А мій зять щойно до Франції записався...

Гарасим: Та вбрався! Цигарки є кому брати, а для народу працювати нема кому...

Онисим: Кажете, що всі проти комун? Ну, нарешті, перестануть нас питатися, чому ми воліємо бараки...

Гарасим: Шкода, що не маєте, куме, табаки. От, був би забув! Що нового в політиці?

Онисим: Та погода ніби й світиться, але завтра може бути й тут злива!

Гарасим: Моя баба також зловила. Фурт нарікає, що хотіла б жати, в'язати, коноплі мочити... Ех, світ такий...

Онисим: Ви веддуг політики? Я політики тепер ніц не розумію. Теперішня політика є проти войни. Всі тепер вживають циліндрів, столів, рукавичок і шмінки...

Гарасим: Спшшитесь до жінки?

Онисим: Але, як повідаєте, знов спалахкотів світ...

Гарасим: Як болять вас живіт, то йдіть до хати!

Онисим: Ні, ні, не буду нікому казати!

Гарасим: Можете безпечно прикладати. А баньки ставить на бльоку Б Настя...

Онисим: Явамтакож бажаю щастя! Якби не ви, то людину в лягрі бомба би забила й вона не знала б, що вже на світі война розпочалася.

Ванька валяє дурака

Що це таке? Молошне божевілля, брунатна глупість, сорокате свавілля чи червоний сміх? Ні це, ні те! А просто — сміх демократичного гатунку, чи пак сміх над гатунком демократії? Хоч з демократії аж ніяк не можна сміятися, все ж червоні демографічні регочуться над нею на всю губу. У них народ — усе. Він, той нещасний народ, сам собі схвалює голод, сам засуджує себе до каторжних робіт і сам також пише — вірші. Отак зійдеться десять мільйонів людей в один клуб і давай писати поему, яку обов'язково присвячують товаришеві Вождю, що дуже любить читати вірші і телеграми (розміром у десять тисяч слів).

Таким поетом виявився також якийсь «український народ», що підписався під поемою, присвяченою для «Атца і Друга». Між ін. при описі боїв у Карпатах цей колективний поет пише:

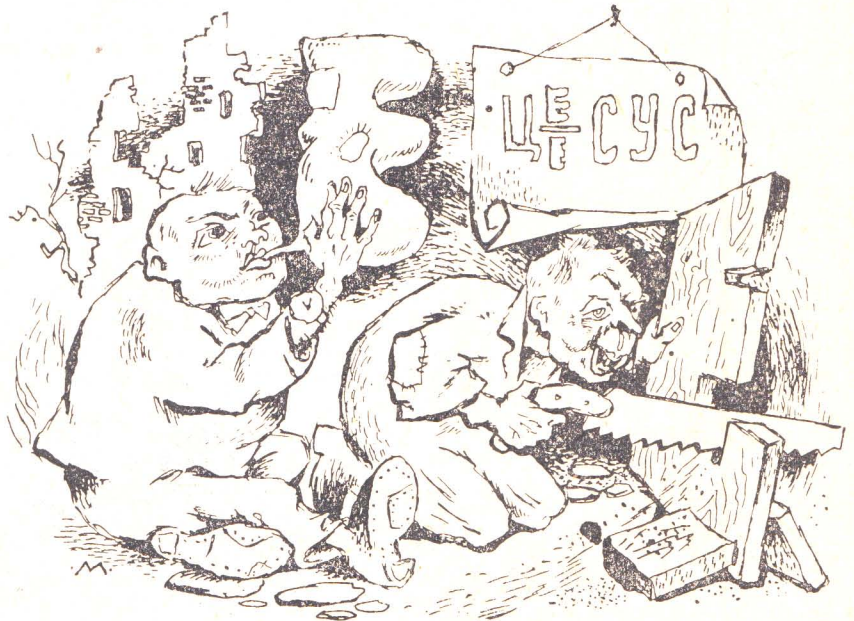
Народ готовіть смерть для ката.
С фашистами кровавий бой
Повстанці почали в Карпатах.
В диму і грохоте байоф
Врагі от ярості трясуться,
С цепі спускає сфору псов —

Проклятих каїноф з трезуб-
Но нет спасенія врагам. [цем.
Издохнут мерзостний гади:
Нігде не будет їм пащади,
ОУНовскім кровавим псам...

«Правда» (від слова «правда») пише, що цю поему написали 9,316.973 українців. Випало близько сто поетів на одну-однісіньку літеру.

Колосально, хоч, щоправда, і роздериживотно! Але — чому ж цю поему підписали лише 9,316.973 українців, коли в нас, як відомо, вже від 10 років немає жодного анальфабета? Де ж інші? Невже вони, всі решта — поверх тридцять мільйонів — «врагі народа»? Чи може вони пішли в ряди «проклятих каїноф з трезубцем»? Не ловко, Бровко!

СТАРЕ — ДУРНЕ, А МОЛОДЕ СВІЙ РОЗУМ МАЄ...

— Ви куди, Трохиме Васильовичу?
— Якто куди, на засідання КУК-у.
— Ет, і хочеться вам...
— Що ви, їй-бо, еткаєте?! Хочеться-не-хочеться, а КУК — діло добре, справа потрібна.

— Ну, і що він, той ваш КУК?
— Як то що? А об'єднання, а національний солідаризм, це для вас чепуха, га?

— Чепуха, то ні. Але щось ви там об'єднатися не можете.

— Та що ви, зараз після обіду дурниці верзете! Вісім партій об'єдналися, якби одна і...

— І нічого не роблять, лише комунікати пишуть...

— А ваші що?...

— Які ваші? Я безпартійний! Знайте собі, але бандерівці не так, як ви. На глянц собі відокремились і самі однісінькі в нас у таборі вибори виграли.

— Діло мале, вибори!

— Мале, не-мале, але ґрунт — виграли. Бо ви, то, як той писав, мертві душі.

— А вони п'ята колона, коли вже на те пішло!..

— Також правда! Не знаю, який там у них порядковий номер, але що якась чужа рука, і не лише в них, то...

ДИМ

Написав Євген Черевань

— А бачите? Самі признаєте... А те, що вони витівають, то прямо — жах один.

— Так, але КУК того не направить.

— Не КУК, а хто, смію вас запитати, хто може в нас до єдності допровадити? Може ви це знаєте?

— То мусять усі — і ті, що тепер у КУК-у, і ті, що окремо.

— А ви думаєте, що ми не хочемо? Хіба ж ви не знаєте, що то вони зірвали розмови і відійшли з контактної комісії.

— Бо контактна комісія зле працювала.

— А як вона мала працювати?

— А чи ви, Трохиме Васильовичу, знаєте, як обирають Римського папу?

— Ні, я православний.

— А бачите! І ви хочете політику... Якби так ті з КУК-у знали, як обирають папу...

— Що ви мені голову морочите! Причім тут папа. Ви хочете в нас

ще релігійний роздор роздути. Ех ви галічмони!

— Бо це, бачите, як кардинали, а є їх 72, обирають папу, вони сходять до підвалу і там їх замурують. Їсти не мають там нічого, ані пити, ані курити. Є лише піч, а в печі околіт соломи. І, мовляв, тепер, хочете — вибирайте собі папу рік, а хоче-дві години. Скільки витримаєте постувати. А, як уже вони, там у замуванні, погодяться і виберуть папу, тоді підпалюють околіт. Із комина йде дим, він стелиться над Вічним Містом. „Маме папу!“ — співають тоді серця вірних, грають дзвони, радіє католицький світ. А ви думаєте, якби кардинали посадив при святкових столах, на яких повно, чого тіло забажає, то вони спішилися б обирати папу? А може кожний із них сам хотів би бути папою, а тимчасом...

— Те, що ви розповідаєте, дуже цікаве, але, яке тут відношення до КУК-у?

— Ех, Трохиме Васильовичу, хіба ж ви не розумієте?

— Ні!

— А якби так наших політиків, геть чисто всіх — і від „бе“, і від (Закінчення на 7-ій стор.)

Хай не знає лівиця, що дає правиця

Літопис СКОМОРОХА

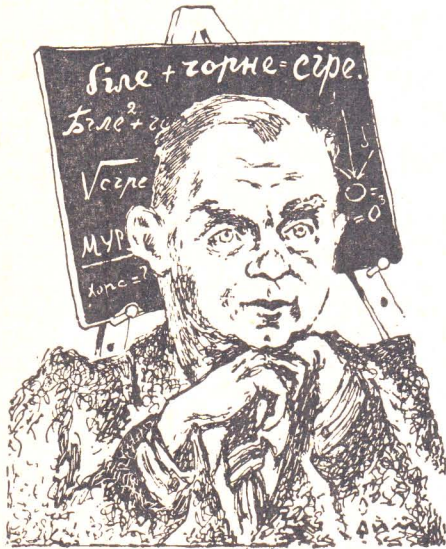
Найновіша доба

2. Запроторення

ДИМ

Нещодавно в Мюнхені побував голова Центрального Допомогового Українського Бюра в Лондоні сотник Панчук. Він старим українським звичаєм відтанцював дружнього традиційно-національного гопака з представниками СХС і ОПУЕ. В ефекті — голова СХС вже, як нам відомо, пакунки дістає, для ОПУЕ вони певно ще... в дорозі.

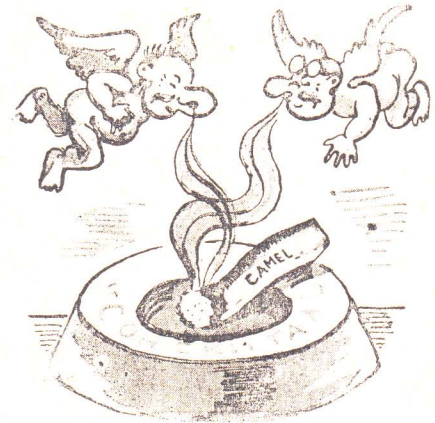
У зв'язку з вибором Уласа Самчука на президента Об'єднаних Мистецтв (ОМ — не змішувати з ОН!), слід від нього чекати нового золотого гасла. Як голова МУР-у він сказав: «Те, що для мене є чорне, для мого товариша є біле» — звичайно в сумі, тобто для читача, воно було... сіре. Як нас учить досвід, нове гасло буде, мабуть, звучати: «Тепер на лаврах відпичнемо!»

Дружня критика

Згуртовані в Мистецькому Українському Рухові літературні критики безсердечно ріжуть себе взаємно. Шкода лише, що один одного не може дорізати.

Легше верблюдові!...

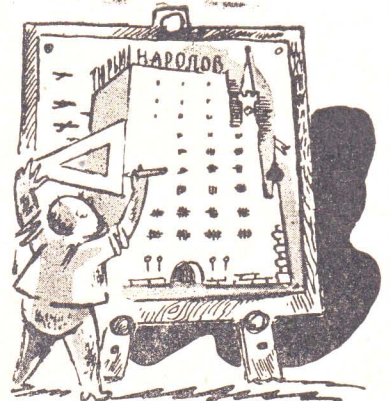

...крізь вушко голки, ніж, мовляв, нашому братові — верблюдика, чи пак камельку. Так, так, курці, було — минулося. Тепер, кажуть, навіть янголи в небі носять лише цигарковий дим, бо вже і там важко за недокурки.

У зв'язку з виїздом українських діти з таборів у Німеччині на працю до Англії, Бельгії, Південної Америки і т. п., у Києві, на доручення ЦК комуністичної партії, відбулися протестаційні збори. (З преси)

Пам'ятник братньому народам

ВУАН вирішила (підкреслимо: добровільно!) збудувати в Києві пам'ятник прилучення України до Росії. На нашій світліні проєкт пам'ятника, в стилі соціалістичного реалізму. Як нас повідомляють, у Львові такого пам'ятника вже не треба, бо недавно там відбудовано Бригідки.

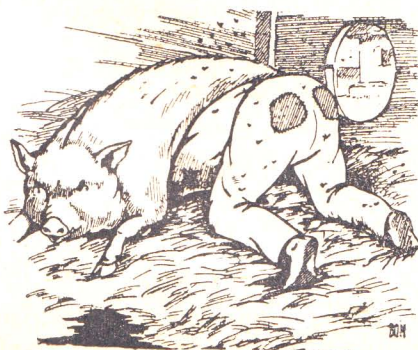
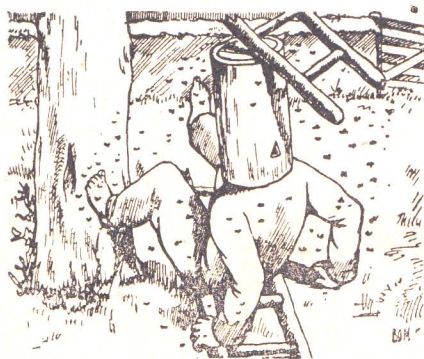
1. Вийшов ото я по обіді в садок, коли дивлюсь — гонить роя. Сів рій он на тому бересточку. Так не дуже височенько й сів — дістати можна. Мій, думаю, буде рій! Вхопив я драбину, колодянку й хутенько „на рисяк”, подався до того бересточка.

2. Приладив драбину, заліз, примостився, і тільки зібрався струснути, а вона, лиха личина, хай Господь простить, та в самісінкий ніс тільки: д-з-з-з! Стерпів я! Сльози з очей тільки: кап-кап-кап! Чую — жене мого носа, як рисаком жене! Труснув я вдруге, а воно десятка з два та в лоба, та в носа, та в щоки! О-о-о, чорти б вас!

3. Тільки ото я сказав „чорти”, а воно щось як трісне, та мене як кине-так, й-бо, сажнів з п'ять летів — голова вниз, а ноги вгору. Як яструб. Думав, що на той світ лечу.

4. А потім як кинуло мене! Кинуло — аж кавкнув! Кинуло — ще й колодянку на голову наділо! Боже-ж мій, Боже ж мій! Так вони мене як „ірвонули“!

5. Як „ірвонули“ мене, кажу вам, так ледве од них в сажі під кабаном врятувався! Після того два тижні сметаною мазався, ледве-ледве по двох тижнях пика оттухла. А стара моя й каже: „Ото, старий собако, як з бджолами діло маєш, — то не лайся. Бджола — тварина Божа й не любить, щоб при їй чорта згадували.“ А як так думаю, що тут ще й трухлява драбина трохи винна!

БАСС повідомляє з Берхтесгадену: Трьох народних депутатів туземної Верховної Ради склали свої мандати, заявивши, що їм не поплачується далше толерувати виборки голови виконкому і його прислужників.

Управа, чи пак Рада Народних Міністрів (звичайно: в Берхтесгадені) повідомила про це негайно начальника ГПУ (Головної Поліційної Управи), що є найбільшим соратником великого і геніального Дідича. ГПУ провадить енергійне слідство. Вже під час перших побоїв, арештовані вороги народу (звичайно: берхтесгаденського діпі-народу) призналися, що вони були агентами і шпигунами реакційного ОПУЕ в Мюнхені. Арештовані утримували тісний контакт з ген. секретарем згаданого ОПУЕ. Згаданий генсек крайнє вороже ставиться до любого батька і друга берхтесгаденських нетрудящихся, він і був спричинником і організатором ганебного злочину згаданих людців, що їх народ помилково обрав у Верховну Раду. Той генсек, щоправда, ані не процесувався з „Просвітою”, ані не просив польської ласки, ані ніколи не був ізмінником, ані навіть сляозванчим дідичом, але зате він покумався з... китаїцями.

Про це найкраще знає сам любий і великий вождь діпі-тарів усього табору (звичайно: в Берхтесгадені) товариш Дідич, що був найбільшим добродієм „Просвіти” (це потвердить навіть голова ЦПУЕ), заплелим ворогом польських загарбників (спитайте хочби б. ліського старосту) і аж до свого демократичного вибору на кацика побував у рядах УПА, де героїчно боровся проти німецьких фашистів. У боях за Україну (аякже!) він був тричі ранений і двічі вбитий.

Ввиду цього ЦК КПБУ (Цинічна Кліка Кириників, Припленчачів і без-Умних) в Берхтесгадені винесла одностайну постанову винищити доценту, з діпі-тарською опильністю, скажених ворогів народу. ГПУ наказано провестися негайно докладнучистку в рядах партії і уряду, куди прокралися нікчемні тимчужісти, та ліквідувати сепаратистичні ухили буржуазних обулідіств.

У зв'язку з тим у різних промишляючих центрах країни (звичайно: діпі-країни в Берхтесгадені) відбувалися протестаційні мітинги, на яких, після заслухання доповіді тов. Школяра, обурений актив партійних і радянських (від слова „рада”) працівників накивав реакціонерам із ОПУЕ — пальцем у чоботі.

Ті мітинги перетворилися у величаву народну маніфестацію на честь голонних діпі-тарів, на честь партії і уряду, на честь великого і геніального вчителя, рідного батька і любимого вождя берхтесгаденців, товариша Дідича.

Данило Тихий

Лис Микита

Звіринний епос на 12 пісень. — За І. Франком переборщив Теон

1
Надійшла пора прекрасна,
Пів-темнява і пів-ясна,
Повна всяких дивовиж...
Сколихнулись океани,
Загули в світах пультмани,
Заїжджаючи в Париж.

2
Лев і Тигр, що князі пущі,
Вороги насилля злющі,
Розіслали письма в світ,
Щоб прийшов на збори свіжі,
В справі голоду і їжі,
Ввесь земний звіринний рід.

3
І зійшлась юрба зубата,
Мов сім'я в різдвяні свята,
Псові кіт всміхнувся, як брат,
Лиш один мов і не чує,
В своїх нетрях баришує
Лис, червоний демократ...

4
Ой, не даром він сховався,
Знать, сумління крик озвався:
— «Кривдив ти звірячий
люд!»
І почав народ сердитий
Виступати і судити
Життєвий його талмуд.

5
Перша з них Коза озвалась:
— Я ледве в живих осталась,
Вже мені хоч пропадять!
Діток моїх б'є, кусає,
Все, що маю, видає
Так, що й сором повідать...

6
Не проста я є селянка,
А сарматська я шляхтянка,
Предок мій Цаповскі Ян,
В круля тупнувши обцасом,
Йшов три доби вихилясом,
Всім фундуючи шампан.

7
Не по-людськи і нечесно
Так Микита Лис підлесно
Накоїв мені він зла.
Це було ще того разу,
Як я з вашого указу
Аліянткою була.

8
От тоді то Лис Микита
— Панно, — каже — знаменита
Вам окаянія й диплом...
Поможіть мені, Ксаверцю,
Дати в спорі Слону перцю,
Я ж за це вам дам сальон.

9
Бо на Слона я сердитий
І без вас буду гатити
Сам, як Панбіг приказав.
Ви ж у час для нього строгий,
Під його підсуньтесь ноги,
Щоб, спіткнувшись, упав.

10
Що ж, коза я є звичайна,
Колежанка друзям файна,
То й згодилася кругом.
Та кажу тепер, як мати,
Що не варт ризикувати
Ані лобом, ні ребром...

11
Слон упав, Лис добре справивсь,
Але так мене придавив,
Що здушив найменший рух.
Я кричу: Гей, ти, Микитко,
А ходи, ходи-но швидко,
Бо, їй-бо, спускаю дух.

12
Але Лис, судить ехидність!
Це — говорить — є безвстидність
Зі самцем отак лежать!
Знайте ви, як вас не вчили,
Що в житті на власні сили
Треба справи покладать.

13
Та, вкінці, брехать не буду,
Він доклав дробину труду
І підняв мене з землі
Та сказав: Як демократи —
Жити будем і умирати
Лиш у тебе, у хліві.

14
І подумайте, як люди,
Скільки злоби і облуди
Попазав Микита в грі...
Де була козяча хата,
Там засіли лисинята,
Як у себе у норі.

15
Як нова, панівка каста,
Все їдять, що є для нас там,
А скажи що, — миттю крик:
Ми і вас почнемо гризти,
Ви ж бо зрадники, фашисти,
Кожен з вас — англійський
шпик!

16
Тож цей вчинок осудіте,
Карних санкцій не щадіте,
Для таких нахабних зайд.
Очі в смутку зводжу вгору
З вірою, що світле форум
Хамству вмить положе край.

17
Хоч як смутно говорила,
І благала, і просила
Міродайних директив,
То вся заля реготалась,
А сам Лев, щоб зменшить
галас,
Ледве в собі сміх душив.

18
Песик Чешик, неборака,
Став на лапки та й балака:
— Царю, страже наших прав!
Ковбаси я мав шматочок,
Та й сховав в Карпат куточок,
Але Лис і ту забрав.

19
Кіт Гонведа скочив жваво:
— «Бач, яке собаче право!
Ковбаса була моя!
Що Лис злодій, я не спорю,
Але ковбасу в ту пору
В українця викрав я!»

20
— «Чиста правда, демокра-
ти! —
Став Ведмідь-діпіст казати.
Лис Микита злодій є.
Він сумління, честь і віру
За дриглі й горілки міру
Без вагання продає.

21
Та ж то нехрист, та ж то Юда!
Чеснота — у нього злуда!
Хто ж добра від нього ждав?
Знаю я його натуру!
Він би й Льва жидам на
шкуру
За свинини фунт продав.

22
Я твердий Ведмідь Карпат-
ський,
І цинізм його лайдацький
Я пізнав уже нераз.
Він усюди хвіст свій пхає
І прекрасно визволяє
Світ від сала і ковбас.

23
Ви мою ту правду голу
Запишіть до протоколу,
Як одну з найбільших справ.
Лис в своїй щоденній праці
Тричі гірший є від наці, —
Нас і вас він ошукав...

24
А з кутка, на більшу гранду,
Кури внесли меморандум,
Лев поглянув і скипів:
— Ні, не можу більш терпіти
Вмить Микиту приведіте
Тут під кару і під гнів.

„ме“, і від УГВР-и, і від КУК-у, і тих усіх міністрів від обидвох урядів, і тих усіх вождів, і тих дрібновласницьких філософів, і радикальних слонів, і багрянуватих поетів, і кооперативних президентів, і колишніх послів та сенаторів, і ходів, і баранів, і бі-унів, і мудрих, і самчуків, і всіх інших наших запроторених мойсеїв позбирав до купи і замурував у підвалі, і дав їм лише околіт соломи, і тримав їх там без їжі, і без питва, і без кувива, і без дівчат (аякже!) так довго, поки вони не погодилися б, то вірте мені, найдалі до тижня...

— Думаєте? А я вам кажу, що той авгсбурзький факір Ша Ян довше голод витримає, а ті з Угавери, як самі знаєте, то вже в своїх

таборах у голодівках витренувались...

— Ну, до двох тижнів. Але ви уявіть собі: із комина йде дим. Він стелиться на всю запроторену Україну, і його бачать також люди в цій далекій і справжній Україні і радіють, а вороги казяться... Бо той дим...

— Що, той дим?

— Той дим, то і є національний солідаризм, об'єднання, якого ми вже цілі сторіччя в Бога просимо...

— Але... будь-який вітер і дим розвіє і тоді...

— Ет, і тяжкий ви на голову, Трохима Васильовичу. А техніка для чого. Ми той дим сфотографуємо і що нам тоді вітер. Хай попробує мальований дим розганяти.

Заява

Я, Мілян Аниченко, по батькові греко-католик, по матері православний, прошу призначити мене ласкаво на становище цісаря Скитанії зі столицею в Парижі. Я не належу до жадної партії, але є кожночасно симпатиком найсильнішої. Можу відчитувати промови, які мені напишуть, і з метою репрезентації носити бездоганні убрання. Вмію сальоново їсти. Приймаю на себе ризико подорожувати літаком по світі для справи запротореного люду. Я, щоправда, не є мудрий, але тим самим і не упертий — мене можна переконати. Маю власні переконання, але маю також і досвід у тому, як їх непомітно можна змінити. Я великий економіст — досі злікував уже декілька конкурентійних підприємств, у тому один банк. Моя програма — проста й легка, як наше запроторене життя: Робити, що дасться, а що не дасться, то якоеь воно буде.

Мілян Аниченко,
років 42, ріст 1,99 м.
вага 107 кілгр.

Театральний спорт

Як нас повідомляють з компетентних спортових кругів, з того часу, коли головою РФК став театральний режисер, наші спортовці перевернулися в комедіантів. Але, граючи, чи пак копаючи на показ, вони так серіозно перейнялися лозунгом свого режисера й голови („Та то бандити! З площі їх“ — лозунг проголошений головою РФК на змаганнях „Лева“ і „Чорногори“ 2. 6. 47. у Мюнхені), що тепер копають лише по кістках і ребрах противників. Це вже заносить на спортову трагедію.

З таборової дійсности

— Ов, що це ви, пане магістре, так під вечір вимиваєтесь?

— Та бо, нарешті, хочу завтра піти в місто до лазні.

*

— Що, ви маєте вже другу жінку?

— Мушу, бо перша не дістала діпі.

Різниця

— Яка різниця між чоловіком пані Марти і її приятелем?

— Мала: чоловік її одягає, а той другий роздягає.

«Не було, нема й не буде»...

(До 15-річчя указу Валуй... чи то пак батька народів з 1933 р.)

Донедавна ще учені
Бурмотали, ніби п'яні,
Що живе якась там жменя
Українців на Кубані.

Але їх у цьому краї
Не було, нема й не буде.
Є „хахли“, це всяке знає,
„Руські“ є і престо „люди“

З'ясував же правду цюю,
Як уже всі рівні стали,
Не царів міністр Валуйєв,
А сам... (і не згадуї).

Правда, це він міг утнути
Тільки потай, немов злодій,
Бо не личить йому бути
Із Валуйєвим у згоді.

Бо сказали б: „Що за чудо!
Проводир народів гордий,
А зробив — дивіться, люди, —
Так, як царський держиморда!“

В. Гірчак.

Поет і читач

— „Завжди солодко вмирати за
батьківщину“, — написав поет.

— „Але чи завжди солодко в ній
жити“? — подумав читач.

Це було на одній шостій зем-
ного судоделу, збільшеній після
другої світової війни на якусь
там частину однієї п'ятої.

(в. г-к.)

Політична розмова

— Ну?

— Ну?

Гімн і напис

— „Я другої такої страни не
знаю,

Где так вольно д и ш и т

челавск“, —

співають у гімні однієї країни.

„І куточка в ній ніде немає,

Де б людина хоч з і д х н у т ь

могла“,

написав хтось із громадян в од-

ному приміщенні цієї країни,

позначеному двома нулями.

(в. г-к.)

Чи ви вже замовили собі

Карикатури з літератури?

Тепер всьо советське

Підчас першого єдинокровного визволення перед пам'ятником Собєського у Львові зупинилися два червоноармійці.

— Хороший Хмельницький, але в Києві лучший — каже один із них. Якийсь добродій, підслухавши це, пояснює:

— Товаришу, то не Хмельніцкі, то Собєскі.

На те червоноармієць:

— Ти вже, браток, нам не говори, ми знаєм, що советський, тепер всьо советське.

„Комар“ („Іжак“) — двотижневик сатири, карикатури і гумору. Передплата на 3 місяці — 15 н. м. Ціна ч. 3 н. м. Вид. Спілка „Скоморох“. — Редактор Євген Черевань.

Authorized by Information Control Division

Editor J. Lycholit. Druck: Karl M. Lipp.

Адреса Редакції і Адміністрації:

„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstr. 46a, кімн. 114.

Як оповідають уті-
качі з пекла, чорти,
що не зовсім добре
зорієнтовані в схід-
ньо-європейських
відносинах, пхають
українських грішників
з СУЗ до червоного
котла, називаючи їх
руськими, а політикантів
із ЗУЗ до біло-червоного
котла, вважаючи їх
за поляків.

В пеклі також нема українців

Найновіша копія відомого образу В. Васнецова „Лицар на роздоріжжі“

?

